

MASneep, gehouden te Bedum, 18.02.2024

Votum en zegengroet

Psalm 100: 1, 2, 3, 4

Wet

Psalm 139: 11

Gebed

Schriftlezing Judas

Psalm 12: 1, 4, 5

Tekst **Judas 20-25**

Bediening van het Woord

-Tussenzang Gezang 17: 4 en 5-

Gezang 29: 1, 2, 3

Dankgebed

Collecte

Psalm 68: 2, 13

Zegen

Geliefde gemeente van onze Heere Jezus Christus,

Misschien heeft u er in de afgelopen week nog wat over nagedacht.

Over die weg van Kaïn, van Bileam, en Korach.

Heb je de vraag gesteld in je eigen leven, of in dat van je gezin, zijn daar misschien sporen te zien, van de weg van Kaïn, Bileam of Korach.

Ben ook ik niet, zonder dat ik het misschien door had, te veel bezig geweest met het bouwen van mijn eigen stad?

Regel ik mijn bestaanszekerheid niet veel te veel zonder God daarin te betrekken.

Anderen die daarover nagedacht hebben voor zichzelf, die herkenden zich misschien meer in de weg van Bileam, in de list van Bileam.

Omdat je merkt dat de wereld met al die verleidingen, aantrekkelijk voor je is.

Plezier en vermaak.

En het trekt je af van God en van Jezus Christus.

Of misschien is het wel de geest van anarchie waar je vatbaar voor bent.

En die gaandeweg, zo in je denken, en in je spreken toch een plaats heeft gekregen.

Merkbaar, zichtbaar, in hoe je denkt en hoe je spreekt, over de overheid, over gezagsdragers. In de kerk, buiten de kerk.

Hoe het ook zij gemeente, voor eenieder van ons persoonlijk, niemand van ons, vanmorgen, is immuun voor deze dingen.

Want we hebben allemaal een zondig hart van onszelf.

En daarom is het goed en ook belangrijk om de waarschuwing, zoals die vorige week vanuit de brief van Judas zo tot ons kwam, om die toe te passen in ons eigen leven.

Om te strijden voor het geloof.

Maar hoe doe je dat?

Als er ook in onze tijd zoveel dwalingen en verleidingen zijn, hoe doe je dan dat strijden?

Als ik merk dat ik in mijn eigen hart inderdaad niet ongevoelig ben voor deze dingen, hoe strijd ik dan?

Hoe blijf ik staande?

Hoe zorg ik ervoor dat ik niet onderweg omkom, geestelijk, maar dat ik het einde haal.

Hoe voer ik de strijd van het geloof, waar Judas ons in het 3^e vers van zijn brief toe heeft opgeroepen.

Gemeente, het antwoord op die vraag die vinden we in onze verzen.

In de verzen 20 tot en met 25, daar lezen we wat Gods opdracht is voor ons, want Hij heeft een opdracht.

Daar willen we met elkaar over nadenken en over horen.

Thema:

Gods (drievoudige) opdracht aan Zijn geliefden:

- 1) **bewaar jezelf** in de liefde van God (vers 21)
- 2) **red anderen** (vers 22 en 23)
- 3) **prijs God** (vers 24 en 25)

1) Gemeente, Judas richt zich aan het eind van deze brief rechtstreeks tot de gelovigen.

Hij heeft het gehad over die andere mensen in de gemeente, maar nu richt hij zich tot de geliefden, *maar u geliefden bouw uzelf op in uw allerheiligst geloof en bid in de Heilige Geest. Bewaar je zelf in de liefde van God. Verwacht de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus tot het eeuwige leven.*

Judas spreekt ons hier aan op onze verantwoordelijkheid.

Bouw, bid, bewaar en verwacht.

En dan zit er één hoofdzin in.

En de hoofdzin die valt niet zo op in de Herziene Statenvertaling.

De hoofdzin is: bewaar jezelf in de liefde van God.

En hoe doe je dat?

Door jezelf op te bouwen in het allerheiligst geloof, door te bidden in de Heilige Geest en door de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus tot het eeuwige leven te verwachten.

Dus de kern hiervan is: bewaar je zelf in de liefde van God.

Dus in de strijd tegen de dwalingen, is dat de opdracht.

Bewaar jezelf daarin.

Nou gemeente, het is wel even belangrijk, voor dat we naar al die bijzinnen gaan, om hierbij stil te staan, bij deze hoofdzin.

Bewaar uzelf in de liefde van God.

Want er zijn namelijk verschillende gevaren waarmee wij te maken hebben in de strijd tegen de dwalingen.

Eén van die gevaren die is denk ik ook wel voor ons als gemeente, voor ons kerkverband relevant, is dit: wanneer wij strijden voor het geloof, voor de waarheid van God en dus tegen dwalingen, en die ook afwijzen, en terecht.

Dan is het gevaar dat wij daarin de liefde vergeten.

Je bent zo druk met de bestrijding van dwalingen, of dingen waarvan jij denkt dat het dwalingen zijn. Dat je eigen liefdesrelatie met God naar de achtergrond verdwijnt of dat je die liefde zelfs verliest.

En dat is een reëel gevaar in onze kerk.

En niet alleen in onze kerken, maar ook die van vroeger.

Als u de bladzijde omslaat, dan ziet u ook dat de Heere Jezus Christus ons daar Zelf op wijst, in Openbaring 2: 2-4, waar Hij schrijft een brief aan de gemeente te Efeze.

En dan lezen we maar even die verzen 2 t/m 4 van hoofdstuk 2 van de Openbaring en dan schrijft de Heilige Geest aan die gemeente: *Ik ken uw werken, uw inspanning en uw volharding, en u weet dat u slechte mensen niet kunt verdragen en dat u hen op de proef hebt gesteld, die van zichzelf zeggen dat zij apostelen zijn, maar het niet zijn. En dat u hebt ontdekt dat ze leugenaar zijn. U hebt moeilijkheden verdragen. U heeft volharding getoond. Om Mijn naam hebt u zich ingespannen, u bent niet moe geworden.*

Maar Ik heb dit tegen u, dat u uw eerste liefde hebt verlaten.

Die gemeente in Efeze doet heel veel goede dingen.

Maar de Here Jezus heeft één ding tegen deze gemeente, dat ze de eerste liefde hebben verlaten.

Dat betekent dit: je kunt zo opgaan in je strijd tegen de dwalingen, in de strijd voor de waarheid, dat je Gods liefde vergeet en verlaat.

Gemeente, strijden voor het geloof, moet voortvloeien uit liefde.

En ook merkbaar zijn in hoe we strijden.

Zoals de liefde geen vervanging is van de zuiverheid en de trouw aan de leer, is zuiverheid en trouw aan de leer geen vervanging van de liefde.

En onze liefde, onze eerste liefde, die begint niet bij onszelf, dat gaat niet over onze liefde tot God.

Het gaat over Gods liefde voor ons, dat is de kern, daar begint het.

Judas schrijft, *als wij strijden voor het geloof, dan moeten wij blijven in Gods liefde.*

Gods liefde. Dus niet allereerst onze liefde tot God, maar Gods liefde voor ons.

Ten diepste is dat de eerste liefde.

Dat God Zichzelf voor ons overgaf, in de dood.

Toen wij rechtvaardig waren?

Nee, toen wij vijanden waren van het kruis.

Toen we verloren lagen in de ellende, niet op zoek naar God.

Toen kwam God langs. En Hij trok je eruit.

Zijn eerste liefde voor jou.

Wij hebben lief, omdat God ons eerst heeft liefgehad.
En daarom schrijft Judas: blijf waar je bent.
Je bent door Christus Zelf gebracht in de cirkel van Gods liefde. Blijf, blijf daar alsjeblieft.
Vergeet dat niet in de strijd voor het geloof.
Ga daar niet vandaan, verlaat die liefde niet.

Gemeente, dat is onze verantwoordelijkheid.
Dat is de hoofdsom van alles, hoe doe je dat? Hoe blijf je in Gods liefde, in die cirkel?

Nou, dat is allereerst, zo schrijft Judas, *door onszelf op te bouwen in het allerheiligst geloof*, vers 20.

Dit is de enige keer dat deze uitspraak voorkomt in het Nieuwe Testament.
Allerheiligst geloof.
Het allerheiligst geloof gaat niet over de manier waarop ik geloof. Of hoe je het ervaart.
Maar het over de inhoud van het geloof.
Het geloof waarvan de inhoud aan ons is overgeleverd, door de apostelen en door de profeten.
Het gaat hier over wát wij geloven.

En wij moeten leren is datgene wat de Heere Jezus ons via Zijn apostelen heeft overgeleverd.
Niet meer en ook niets minder.
Dat is ook wat de eerste christelijke gemeente deed, wat de eerste christenen deden op de Pinksterdag. Toen ze ontdekt waren dat zij de zoon van God hadden gekruisigd.
Wat moeten we doen om gered te worden? Bekeer je! En laat je dopen.
En dan vervolgens staat er, en zij volharden in de leer van de apostelen.

Nou dat, dát moeten wij ook doen.
Wij moeten onszelf opbouwen in het geloof, dat dus gebaseerd is op de leer van Christus en van Zijn apostelen.
Als wij in de liefde van God willen blijven, dan moeten we dat doen.
Dan moeten we dus blijven studeren in het Woord van God.
Dan moeten we ons daardoor laten gezeggen.

Wij blijven in de liefde, zo zegt de Heere Jezus in Johannes 15, *u blijft in Mijn liefde, door Mijn geboden te doen*.
Door te leven naar het woord van God, wat de apostelen ons hebben overgegeven.
Zo blijf jij in de liefde van God.
En dat betekent dat u moet opletten tijdens de prediking bijvoorbeeld.
Dat betekent dat je echt zelf ook Bijbelstudie moet blijven doen.
Thuis in je huis, maar ook samen in de gemeente, daar moet je tijd voor vrijmaken.
Gemeente, wij leven in een tijd, en ik hoor het zo vaak ook in de gemeente, “ik vind het zo moeilijk om in de Bijbel te lezen.”
Dat horen we op de huisbezoeken. “Het is zo moeilijk om elke dag te lezen.”

Nou gemeente, ik zou u willen zeggen, als u in de liefde van God wilt blijven, dan zult u dat moeten doen. Daar moet je tijd voor vrijmaken.

Dat is uw verantwoordelijkheid, kunt u niet afschuiven op een ander.

Ook niet zeggen, "ik heb het te druk."

Nee, dat is uw en jouw, echt je verantwoordelijkheid om dat te doen, en daar hebben we de Heilige Geest voor nodig.

De Geest die niet alleen maakt, dat wij uit de Bijbel gaan lezen.

Maar de Geest die ons ook in de waarheid **leidt**.

Die het toepast op ons eigen leven. Die ons dieper doet wortelen in de Here Jezus, in Zijn woord, in Zijn wil.

Ik zei al, daar hebben we de Geest voor nodig. Om zo onszelf op te bouwen in het allerheiligst geloof.

Daar hebben we elkaar voor nodig gemeente.

Elkaar, ook in deze samenleving die zo op onszelf gericht is.

Nee, samen, samen!

Als een huis, opgebouwd wordt, zoals Paulus dat zegt in Efeze 2, op het fundament van apostelen en profeten.

Bidden in de Heilige Geest. Zo blijf je ook in de liefde van God, bidden in de Heilige Geest.

Mooi hè, hoe het hier staat.

Bidden niet **om** de Geest, maar bidden **in** de Geest.

Nou, moet u niet denken vanmorgen dat is een hele bijzondere manier van bidden.

Nee hoor, als u gewoon bidt tot de Here in geloof, dan bid je in de Geest.

Paulus in Romeinen 8, *immers zovelen als er door de Geest van God geleid worden, die zijn kinderen van God.*

Want u heeft niet de geest van slavernij ontvangen, die opnieuw tot angst leidt, maar u hebt de geest van de aanneming tot kinderen ontvangen door wie we gaan roepen door de Geest, in de Geest, "Abba, Vader".

Gemeente, wie zichzelf wil opbouwen in het geloof, die moet veel bidden.

Die moet bidden, die moet smeken.

Zacharia 12, *want Hij is de Geest van de genade*, en waarvan nog meer?

Van de gebeden.

Nou gemeente, bid God dan alstublieft veel om Zijn leiding in uw leven.

Bid of Hij je wil leiden in Zijn waarheid.

Die oproep die klinkt tot de gemeente zo vaak in het Nieuwe Testament.

Ik noem maar gewoon nog een voorbeeld, in Efeze 6, daar schrijft Paulus, *Terwijl u bij elke gelegenheid met alle gebed en smeking bidt in de Geest, daarin werkzaam bent met alle volharding en smeking voor alle heiligen.*

Gemeente, begrijpen we het belang van het gebed?

Bij elke gelegenheid, bidden, smeken.

Persoonlijk.

Maar Paulus schrijft dit niet aan de gemeenteleden persoonlijk, maar aan de gemeente, in Efeze. Judas hier.

Aan de gemeente, bidt in de Geest. Met en voor elkaar bidden.

Gemeente, bouwen en bidden doe je niet alleen. Niet alleen maar alleen.
God heeft ons aan elkaar gegeven. We zijn familie van elkaar.
Wij zijn aan elkaar gegeven. Wij zijn broers en zussen in het geloof.
En dan bid je ook samen.
Zondags in de kerk, maar ook op andere momenten kun je als gemeente
samenkomen om te bidden.
Zo onderhoud je de relatie met God. Onze band met God.
Blijf je in de liefde van God.

En tenslotte. Wij worden bewaard in de liefde van God door de barmhartigheid van
onze Here Jezus Christus te verwachten tot het eeuwige leven.

Gemeente, wij blijven in Gods liefde door telkens na te denken, stil te staan bij het
wonder van Zijn liefde voor ons.
Want dat staat hier, Zijn barmhartigheid.
Kijk, mensen die gaan in de weg van Kaïn en Bileam en Korach, en zich niet bekeren
tot God. Kijk, die wachten Gods oordeel, de eeuwige straf.
Maar Gods kinderen die vertrouwen op Christus, die wachten geen straf, die wachten
geen veroordeling als ze straks in de hemel komen, of als Jezus Christus terugkomt.
Maar die verwachten Zijn barmhartigheid, Zijn liefde.

Aan Gods barmhartigheid ligt Gods liefde ten grondslag. Waarom heeft God ons lief?
Dat is vanwege Zijn barmhartigheid.
Gemeente, er is een Verlosser in de hemel die op u wacht.
Er is een Verlosser in de hemel die naar u uitzielt dat u bij Hem bent.

Hij ziet uit naar u.
Ziet u uit naar Hem?

Verwacht u Zijn barmhartigheid? Zijn liefde.
Gemeente, doe dat. Het is een opdracht. Leef hemels gezind.
Bedenk elke dag waar je naartoe onderweg bent.
Naar Jezus Christus.
Naar Zijn barmhartigheid.
Denk aan Hem als je in de auto zit, denk aan Hem als je op de fiets zit.
Denk aan Hem als je op je bed ligt.

Praat over Zijn barmhartigheid onder elkaar, bouw elkaar op, bid in de Geest.
Want door deze dingen te doen, bewaart u uzelf in de liefde van God.

2)Redt anderen

Ja, dat bepaalt ook hoe wij met anderen omgaan.
Dat brengt ons ook bij het tweede, **redt anderen**.

Toen Judas deze brief schreef waren de mensen die binnengeslopen waren met die
dwalingen, die waren nog steeds lid van de gemeente. Die liepen daar nog steeds
rond.

Ja, u zult wel kunnen begrijpen, kunnen indenken dat dit heel veel verwarring gaf onder de gelovigen.

Hoe moesten de gelovigen nu omgaan met zulke mensen?

Hoe moest je bijvoorbeeld omgaan met gemeenteleden, die de ideeën van deze dwaalleraars, wel interessant en aantrekkelijk vonden.

En die daardoor dreigde meegesleept te worden.

Nou daarover, schrijft Judas in 22 en 23.

En ontferm u over sommigen, en ga daarbij met onderscheid te werk.

Jongens en meisjes, even een voorbeeld voor jullie.

Stel je voor, we hebben even in gedachten, zeg even een zeventienjarige jongen.

En die jongen zit een beetje verveeld op de bank te spelen met zijn aansteker.

Waarop zijn vader of moeder tegen hun zoon zegt: "jongen, pas je alsjeblieft even op met die aansteker zo meteen gaat hier de boel in de fik".

Liefdevol zeg je dat als vader en moeder, met enige zorg.

Maar stel je nou voor dat die jongen daar niet naar luistert. En dat heel de boel in lichterlaaie staat en die moeder of die vader komt aanlopen, die ziet heel dat huis in de fik staan met die jongen daar nog in.

Nou, dan denk je toch niet dat die moeder of die vader zegt van, "lieve jongen, pas je een klein beetje op met die aansteker?"

Die zegt, "kom uit dat huis!"

En met gevaar voor eigen leven zullen ze zelf dat brandende huis in willen om hem te redden.

Zo moeten ook wij met onderscheid te werk gaan in de kerk.

Zo waren er bij Judas gemeenteleden zijn, die in verwarring zijn. Die vertwijfeld zijn.

Ze twijfelen, ze vragen zich af, is het inderdaad zo dat de genade van God betekent dat je vrij kan leven zonder de geboden van God?

Moeten we zijn geboden niet gewoon maar afschaffen dan?

Moeten we ons nu houden aan de leer van de apostelen, of is die leer van de apostelen niet meer van toepassing in onze tijd, omdat onze tijd gewoon anders is.

Nou gemeente, het is net of Judas voor ons vandaag preekt.

Als je nou zulke mensen spreekt, zegt Judas, die twijfelen, die het moeilijk vinden.

Dan zegt Judas, ontferm je over hen, gebruik niet de botte bijl, maar help hen in liefde, met geduld.

Maar wees ook barmhartig, schrijft Judas, voor anderen die al in groot gevaar zijn.

Omdat ze zich in die dwaling van Kaïn, van Bileam, van Korach hebben gestort.

Die zijn meegegaan.

Red hen uit het vuur!

Die zijn in groot gevaar, want die dreigen door hun zondige leven, die dreigen verloren te gaan.

En die moet je eruit trekken!

Hoe je dat moet doen, hoe je die mensen eruit moet trekken die dreigen verloren te gaan, dat schrijft Judas niet.

Maar we kunnen het ons wel indenken, hoe trek je die mensen eruit?

Met het Evangelie.

Want zo werkt God door het Evangelie met Zijn vermaningen, met Zijn waarschuwingen, met Zijn belofte.

Om hen te bewaren en terug te brengen in die liefde van God.

Gemeente, dat is de kerkelijke tucht.

En pas daarbij alsjeblieft op, schrijft Judas, als je daarmee bezig gaat als gemeente.

Kijk, je hoeft niet bang te zijn voor hen, schrijft Judas.

En je hoeft er ook geen afkeer van te hebben van die mensen.

Integendeel, je moet ze liefhebben, je moet je over hen ontfermen, net zoals de Heere Jezus deed op de aarde.

Die ging eten met hoeren en met tollenaars, die ging op in dat zondige leven zonder Zelf te zondigen.

Je moet een afkeer hebben van de zonden, maar je moet de zondaar, die moet je lief hebben.

Judas die gebruikt het beeld van een onderkleed.

Het slot van vers 23, *u moet ook het onderkleed haten dat door het vlees bevlekt is.*

Dat is echt een vies beeld hoor wat hier wordt gebruikt.

U leest dit misschien dat u denkt van nou, ja, zeg mij niet zoveel, onderkleed dat bevlekt is.

Nou, maar het gaat hier gewoon over vies ondergoed.

Wat stinkt naar zweet. En waar nog een beetje sporen zitten van ontlasting.

Ja, ik zeg het maar gewoon gemeente zoals het is, dan hoop ik dat u het begrijpt.

Dat is vies, toch? Vies ondergoed van anderen.

Zo moet je de zonde vies vinden. Haten. Je moet er een walging van hebben.

Je moet een walging voelen gemeente, bij het leven van die zondige dwaalleraars.

Maar red de mensen die zich daardoor hebben laten verleiden, red ze.

En met God is falen nooit definitief.

Want soms denken wij, die is niet meer te redden, die is niet meer te redden.

Wat een onzin.

Falen is nooit definitief, want God is sterker dan alles, dan de zonde. Bij God is geen situatie hopeloos.

God is zo genadig. En zo machtig.

Maar u voelt wel aan gemeente, dit vraagt van ons als gemeente, als ze Zijn geliefden om heel veel fijngevoeligheid.

Om liefde.

Onderscheidingsvermogen.

Wat zeg ik wel?

Tegen wie?

En wanneer?

En hoe?

Dat is moeilijk.

Dat vraagt om de wijsheid en de leiding van de Heilige Geest.

De Heilige Geest die ook liefde in mijn hart werkt voor zondaren.

Gemeente, ik heb daar over nagedacht, ook in de voorbereiding, als het gaat om onze gemeente. Het soort gemeente zou ik maar zeggen dat wij zijn.

Wij zijn een kerk die opkomt voor de zuivere leer. En terecht.

We staan voor de inhoud van het geloof. Daar strijden we voor.

Maar het gevaar is dat je in die strijd voor het geloof, ik heb al verwezen naar de brief van Openbaring 2, onderweg Christus kwijtraakt.

Zijn liefde, Zijn barmhartigheid.

Je raakt het kwijt. Je bent heel duidelijk over je overtuiging.

Over dit en over dat.

Eigenlijk weet je precies hoe het zit, beter dan alle andere mensen.

En je kunt niet begrijpen dat anderen het niet zien, wat jij wel ziet.

Maar het gevaar is dat je door de manier waarop jij dan anderen gaat benaderen, praat over anderen, jezelf verheft boven die ander.

Maar wie zo opkomt voor de waarheid, doet dat ten diepste meer om zichzelf te rechtvaardigen dan uit liefde voor de ander.

Farizees.

Als dat onze houding is, zou God dan mensen naar onze gemeente sturen die twijfelen?

Zou God ze brengen?

Mensen uit de wereld die soms helemaal niet begrijpen hoe het Evangelie is.

Die niet begrijpen wat de geboden van God inhouden.

Zou God ze brengen in de gemeente, omdat Hij weet, hier zijn ze veilig.

Hier in de gemeente in (... plaatsnaam...) gaan ze met onderscheid te werk.

Daar wijzen ze de dwalingen af, jazeker, maar ze hebben de zondaar lief.

En ze kijken met wie ze te maken hebben.

Ze passen zich daarop aan.

In besnaardheid, in fijngevoeligheid.

Want deze gemeenteleden kennen zichzelf. En weten dat ook het moeten hebben van Gods genade.

Als mensen, als een gemeente die zelf getrokken is uit het vuur.

Ook wij zitten hier maar gemeente, dankzij Gods barmhartigheid.

God heeft zich ook over ons ontfermt.

Hoe vaak zijn wij misschien wel niet in ons eigen leven gestruikeld, in zonde gevallen.

Misschien weet niemand het van je, maar je weet het zelf heel goed.

Kijk eens naar het kruis van God, van Christus.

Het kruis, hoe Hij daar bloedde, en heeft geleden, dat is wat wij verdienen.

Heb je het daarom wel eens tegen God gezegd, "God, ontfermt U Zich over mij"?

Het is onze verantwoordelijkheid, lieve mensen, dat de handen die wij uitstrekken naar anderen, in de gemeente, buiten de gemeente, dat het handen zijn waar de littekens van Christus in zichtbaar zijn.

Dat het handen zijn, die als het aan ons ligt, niet wegduwen, maar binnentrekken in de liefde van God. Om anderen te redden.

Red anderen!

Gemeente, ik stel voor dat we eerst met elkaar gaan zingen voordat we naar punt 3 gaan.

We gaan zingen Gezang 17: 4 en 5.

3) Prijs God.

Gemeente, wat een geweldige opdracht als we hierover nadenken over deze opdracht van God aan Zijn geliefden.

Bewaar jezelf in de liefde van God, red anderen.

Hoe zouden we het kunnen? Hoe zijn we daartoe in staat?

Hoe kan ik mijzelf in de liefde van God bewaren?

Hoe zou ik anderen kunnen redden?

Dat kunnen we alleen dankzij God en door God.

Gemeente, Hij is de enige die tot al deze dingen in staat is, en ons ook in staat stelt om dat te doen.

Hij geeft als het ware de middelen.

En Judas heeft ons in de verzen 20 tot en met 23 de middelen aangewezen, onze verantwoordelijkheid aangewezen, maar hij laat ons niet helemaal aan onszelf over.

Gelukkig niet.

Hij komt dan in het slot, vers 24 en 25, en dan komt hij tot de lof aan God.

En zegt hij: aan Hem!

Niet aan ons, maar aan Hem.

Het is aan Hem.

Aan Hem nu, Die bij machte is u voor struikelen te bewaren, en u smetteloos te stellen voor Zijn heerlijkheid in grote vreugde.

Heer, hoe hou ik het vol? Hoe kan ik anderen redden?

Hoe bewaar ik mezelf in de liefde?

Aan Hem.

Hij is bij machte om jou en ook anderen, om je te bewaren voor struikelen.

Om je smetteloos te stellen voor Zijn heerlijkheid in grote vreugde.

We zijn allemaal onderweg gemeente naar die geweldige ontmoeting met God.

En onderweg daarnaartoe zijn er allemaal gevaren.

Daar is ons eigen zondige zwakke hart.

Daar zijn de gevaren van de verleidingen, van de verzoeking.

Daar zijn vijanden en tegenstanders, de duivel en de goddeloze die op ons loeren.

Hoe zal ik voor struikelen bewaard worden?

Aan Hem!

Aan Hem!

God, richt je blik op God. Aan Hem.

God is bij machte om ons voor struikelen te bewaren.

Hij is bij machte, om, wanneer wij struikelen, ons weer op te tillen en op de goede weg te zetten.

We raken in het leven de zonden niet helemaal kwijt.
En de strijd, die blijft tot het einde.
Maar eens, en dat is waar Judas, ons op wijst.
Eens, zal je smetteloos gesteld worden voor God.
Hij zal je zo plaatsen zonder vlekje, zonder zonde, voor die heilige God.
Dat gaat Christus doen.

Een gemeente, zo staat er in Efeze 5, een gemeente zonder smet, zonder rimpel of iets dergelijks, maar heilig en smetteloos.

Gewassen.

Waarmee? Met het kostbaar bloed van de Heere Jezus Christus.

Zijn bloed reinigt van alle zonden.

Want Hij, is het smetteloze en onbevleete Lam, schrijft Petrus.

Vertrouw op Christus gemeente, vertrouw op Christus, dat is de oproep, vertrouw op Hem en je bent gered.

Je bent in Hem.

In Hem ben je smetteloos, met al je zonden, maar je bent het.

En eens zul je smetteloos voor Hem staan.

In vreugde. In grote vreugde.

Vreugde bij God.

Vreugde bij de Here Jezus.

Omdat de Heere Jezus dan al de Zijnen ziet.

Hij ziet ze allemaal staan en Hij kent ze, Hij doorgrondt ze, waarvoor Hij naar het kruis is gegaan.

En het geeft Hem grote vreugde dat Hij dat werk heeft mogen doen voor Zijn Vader.

Grote vreugde, voor al die mensen, die schare, die niemand tellen kan.

En die blij zijn, volmaakt blij, vanwege die hemelse heerlijkheid, vanwege die geweldige God die ze mogen zien.

Vanwege die grote liefdevolle Zaligmaker, die hen uit het vuur gerukt heeft.

Grote vreugde, want er is geen zonde meer.

En er zijn geen verleidingen meer.

En er is geen satan meer.

En er zijn geen demonen meer.

Maar er is alleen nog maar volmaakte liefde.

Volmaakte blijdschap, volmaakte heerlijkheid, volmaakt tevreden.

We zullen God kennen, zoals we Hem nog nooit gekend hebben.

Hij die mij gered heeft.

Hij die mij bewaard heeft.

Hij die mij voor struikelen heeft behoed.

Hij die mij in Zijn heerlijkheid heeft gebracht.

Als ik daaraan denk, als ik aan Hem denk, en aan Zijn kracht, en aan Zijn geduld, en aan Zijn barmhartigheid, dan maakt dat blij.

Hoewel u Hem niet gezien hebt, hebt u Hem toch lief.

Hoewel u Hem nu niet ziet, maar gelooft, verheugt u zich met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, schrijft Petrus ergens.

Hem ontmoeten.

Christus en God.

Gemeente, ik ben bang dat niet iedereen onder ons deze vreugde over God kent.

Maar bedenk, bedenk als jij God niet prijst in dit leven, als Hij niet je diepste vreugde is, dat het onmogelijk is om straks de hemel in te gaan.

Geloof.

Meer niet.

Geloof in Christus als je Verlosser.

En, en weet je wat er dan gebeurt? Dan gaat de Geest in dit leven, Die gaat je leren zingen.

En die geeft met het geloof, ook de blijdschap.

Al is het maar een begin van de blijdschap, een begin van de eeuwige vreugde die je in je hart voelt, zeggen we met de Catechismus.

O gemeente, laat het nou zo zijn, dat we elkaar, hoe onze levens ook zullen gaan, dat we elkaar straks allemaal zullen treffen, op deze plaats, voor God, in grote vreugde.

Deze God. Onze God. De Alleenwijze God, Hij is de Drie-enige God.

Het is de Vader die ons verkiest.

Het is de Zoon die ons verlost.

En het is de Geest van God, de Heilige Geest die ons vernieuwt.

Van Hem is de heerlijkheid!

Van Hem is de majesteit!

Van Hem is de kracht!

Van Hem is de macht!

Niet straks, niet pas in de hemel.

Maar Judas schrijft, het is nu al, nu, nu en in alle eeuwigheid.

Gemeente, prijs deze God, prijs Hem, Hij is het waard, God is het waard!

Wat een geweldig einde van deze brief, het is alles door Hem.

Het is alles aan Hem.

Het is alles tot Hem, alle eer.

AMEN